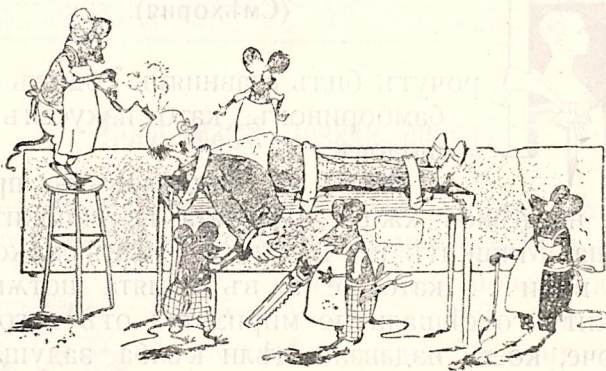

— Отъ всѣкждѣ билъ обграденъ отъ зли мишки и мишоци . . .

Той се помжчилъ да стане. Искалъ да си запали фенерчето, да заложи капанитѣ, да пусне котацитѣ си . . . но напраздно! Мишкитѣ му не дали да мръдне.

— А, ха! Потърпи! казали му тѣ. Хубавичко ще ти отплатимъ ние тебе! . . .

И неуспѣлъ Бимбамбориновъ нито да извика, когато една силна мишка го гѣтнала върху масата. Другитѣ мишки го обвързали о дѣскитѣ съ яки въжя и не му давали да мръдне . . .

Чудо! Една мишка съ свределъ почнала да му пробива главата. Друга съ трионъ му разрѣзвала трупа прѣзъ гърдитѣ. Трета искала да му отрѣже рѣцѣтѣ. Четвърта била готова съ брадва да му накълца краката. А най-главната мишка съ гръмовенъ гласъ давала само своитѣ царски заповѣди . . .

Не можалъ да отрае на тѣзи дяволски мжчения Тодоръ Бимбамбориновъ. Надулъ се, прошавалъ, скжсалъ въжата и почналъ да бѣга . . .